

жава по-надолу за него слѣднъото: „Онъ є юштъ го-
столюбивъ у пуной мѣри благъ, трудолюбивъ и бого-
боязльивъ. Премда су крайнѣ угнѣтени и сиромашни,
то зато опетъ свакомъ путнику у очи упадаю доста
прилично начинѣне, и плотомъ ограђене куће, чистоћа
у нѣима, лепо обдѣлане нѣиве, баште, кое у многомъ
оне у Сербіи превосходе, и само се са онима у
Срему уподобити могу. — Радиность Бугара тако є
велика, да е већъ пословицомъ постала. — Постъ є
кодъ Бугара права светина, и цркву врло приљежно
посѣщаваю; но то ће једно свакомъ сранномъ врло
неповољно быти, што при целомъ богослуженју у
цркви подъ фессовима и капама стоје. — У Нишу,
иди самъ се десетина дана задржао, упознао самъ юштъ
болъ станъ цркве наше у Бугарской. Владика Нишевачкай,
именемъ Венедиктъ, єсть Гркъ, родомъ изъ Цариграда,
а човекъ гордъ, поноситъ и напрасанъ, кои за ин-
тересъ свой и као одъ бѣде, светиню званія свога
непознаваюћи, паству свою чува. Нѣму, као Грку, види
се да слабо на срдцу лежи полза цркве и рода, кога
є онъ Архіпастыръ; те се тако и оно пренебрегва,
што бы се подъ коимъ добримъ Пашомъ и завести
могло, — и чему и Паше не бы противне быле. При-
мѣчанія достойно є и то, да Владика крозъ Нишъ
свагда на коню иде и да около коня 3—4 свештеника
као сеизи иду, отъ кои једанъ свештеникъ носи предъ
нимъ Нишанъ, т. є. на штапу златну ябучицу, коју
Владике по целой Турской за знакъ отличія и сигур-
ности одъ Султана добываю, — а другій више одъ
фата дугачакъ чубукъ съ великомъ на нѣму ћилибаромъ.
Како Нишанъ, тако и чубукъ носе свештеници узвише,
— тако, да се изъ далека види, да Владика иде. У
цркви пакъ, коя є лепа, и у којој се съ једне стране
грчки, а съ друге славенски пева, стои Владика, кадъ
неслужи, у столу. Изоставити немогу и то примѣтити,
да Владика тай рѣавъ обычай има, свештеника, који
доцніја после нѣга у цркву доће, па предъ нимъ мета-
нисати мора, явно, светиню места и богослуженія прѣзи-
руюћи, при самомъ богослуженію и предъ целимъ у
цркви сабранимъ народомъ хулити, магарцемъ и хуломъ
называти, па што више са жезломъ Архиерейскимъ